

239

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 września 1966 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatku obrotowego od organizacji społecznych od obrotów z działalności w zakresie noclegów i żywienia prowadzonej na zasadach rozliczenia ryczałtowanego.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na wniosek organizacji społecznych prowadzących działalność w zakresie sportu i turystyki pobiera się w formie ryczałtu podatek obrotowy od obrotów z działalności uspołecznionych zakładów w zakresie noclegów i żywienia (pensjonaty, domy wycieczkowe, schroniska, motele, obozowiska turystyczne), zwanych dalej „zakładami”, prowadzonych przez osoby fizyczne na zasadach rozliczenia ryczałtowanego ustalonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

2. Wniosek o zastosowanie ryczałtu podatkowego składa się do właściwego dla danego zakładu organu finansowego, nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem roku podatkowego (rozpoczęciem działalności na zasadach rozliczenia ryczałtowanego). We wniosku o zastosowanie ryczałtu dla zakładu czynnego przez okres krótszy od roku podatkowego lub czynnego w okresach sezonowych podaje się dokładne daty uruchomienia i zaprzestania działalności zakładu.

§ 2. 1. O wysokości ryczałtu podatkowego orzeka organ finansowy opierając się na przewidywanym obrocie zakładu w danym roku podatkowym (części roku) przy zastosowaniu właściwych stawek podatku obrotowego.

2. Organ finansowy zawiadamia organizację społeczną o decyzji w sprawie wysokości ryczałtu w terminie dwutygodniowym od złożenia wniosku, podając zarazem wysokość miesięcznych rat ryczałtu. Za miesiące niepełne ryczałt ustala się w wysokości $\frac{1}{30}$ pełnej miesięcznej raty ryczałtu za każdy dzień działalności obiektu w danym miesiącu.

§ 3. Od decyzji w sprawie wysokości ryczałtu przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie miesięcznym. Odwołanie to podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym dla załatwiania odwołań.

§ 4. W zakresie działalności zakładów opodatkowanych podatkiem obrotowym w formie ryczałtu organizacja spo-

łeczna wolna jest od obowiązku prowadzenia ksiąg dla celów podatkowych, składania zeznań podatkowych i deklaracji miesięcznych o obrocie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy.

§ 5. 1. Organizacja społeczna obowiązana jest zawiadomić organ finansowy o przedłużeniu okresu działalności zakładu, który miał być czynny przez okres krótszy od roku podatkowego lub w okresie sezonowym. Zawiadomienia należy dokonać na 7 dni przed upływem terminu zaprzestania działalności zakładu wskazanego we wniosku o zastosowanie ryczałtu, podając nową przewidywaną datę zaprzestania działalności zakładu.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, organ finansowy zawiadamia o wysokości dalszej raty (dalszych rat) ryczałtu w trybie przewidzianym w § 2 ust. 2.

§ 6. Organizacja społeczna obowiązana jest zawiadomić organ finansowy o zamierzonym zaprzestaniu prowadzenia działalności na zasadach rozliczenia ryczałtowanego i w związku z tym zrzeczeniu się prawa opłacania podatku obrotowego w formie ryczałtu nie później niż na 14 dni przed datą zamierzonego zaprzestania prowadzenia działalności na tych zasadach.

§ 7. 1. Ryczałt podatkowy płatny jest bez wezwania organu finansowego w ratach miesięcznych do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W razie czasowej przerwy w działalności zakładu spowodowanej nadzwyczajnymi okolicznościami, trwającej nieprzerwanie co najmniej 15 dni, nie pobiera się ryczałtu za pełny okres trwania przerwy w wysokości po $\frac{1}{30}$ miesięcznej raty za każdy dzień przerwy pod warunkiem zgłoszenia przerwy w terminie 7 dni po powstaniu okoliczności powodujących przerwę.

3. Przepis ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie w razie zaprzestania w ciągu roku na stałe wykonywania działalności przez zakład przed terminem określonym we wniosku o zastosowanie ryczałtu lub w razie zaprzestania prowadzenia działalności na zasadach ryczałtowanego rozliczenia (§ 6).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

240

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 26 sierpnia 1966 r.

w sprawie zasad i trybu zwracania się przez sądy i państwowe biura notarialne o udzielenie pomocy prawnej w międzynarodowym postępowaniu cywilnym.

Na podstawie art. 1136 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się w wypadkach, gdy zasady i tryb zwracania się przez polskie sądy

i państwowe biura notarialne do sądów i innych organów państw obcych o udzielenie pomocy prawnej nie są uregulowane lub zostały uregulowane w sposób nie dość szczegółowy umowami międzynarodowymi.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się również w wypadkach zwracania się przez sądy i państwowe biura notarialne do polskich przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych za granicą, zwanych dalej urzędami zagranicznymi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 2. 1. Wnioski o przesłuchanie stron, świadków i biegłych w sprawach cywilnych kierowane do sądów państw obcych powinny zawierać przedstawienie przedmiotu przesłuchania oraz — jeżeli to jest niezbędne do prawidłowego załatwienia wniosku — także opis stanu faktycznego sprawy. W miarę potrzeby do wniosku należy dołączyć listę pytań, na które mają udzielić odpowiedzi przesłuchiwane osoby.

2. We wnioskach wskazuje się, czy od strony, uczestnika postępowania, świadków lub biegłych powinno być odebrane przyrzeczenie w formie przewidzianej przez prawo państwa wezwanego, a ponadto czy strony mają być zawiadomione o terminie czynności.

§ 3. Jeżeli zachodzi potrzeba doręczenia pisma osobie zamieszkałej za granicą, sąd może zarządzić dokonanie doręczenia:

- 1) przez zwykłe oddanie pisma adresatowi, jeżeli zgodzi się on dobrowolnie je przyjąć; jeżeli adresat, zgodnie z ustaleniem sądu — nie jest obywatelem polskim, konieczne jest doręczenie tłumaczenia samego tylko wniosku o doręczenie na język państwa wezwanego,
- 2) w sposób przewidziany przez prawo państwa wezwanego, jeżeli sąd uzna, że pismo powinno być doręczone nawet w razie odmowy dobrowolnego przyjęcia go przez adresata; w tym wypadku niezbędne jest dołączenie zarówno do wniosku, jak i do wszystkich pism, przeznaczonych do doręczenia, tłumaczenia ich na język państwa wezwanego.

§ 4. 1. Przy doręczeniu stronie lub uczestnikowi postępowania zamieszkałemu za granicą odpisu pozwu lub wniosku rozpoczynającego postępowanie należy równocześnie doręczyć wezwanie na posiedzenie sądowe (art. 150 Kpc) opatrzone wzmianką, że stawiennictwo we wskazanym terminie nie jest obowiązkowe.

2. Przepis ust. 1 stosuje się przy doręczeniu osobie zainteresowanej wezwania do udziału w sprawie (art. 510 § 2 Kpc).

§ 5. Niedopuszczalne jest zwracanie się o doręczenie za granicą pism, które państwo wezwane mogłoby uznać za naruszające jego prawa zwierzchnicze lub bezpieczeństwo. Nie należy w szczególności zamieszczać w wezwaniach sądowych przeznaczonych do doręczenia za granicą zagrożenia karą porządkową lub innymi środkami przymusu, jak również nie należy zwracać się o doręczenie za granicą wezwań komornika, skierowanych do dłużnika wierzytelności.

§ 6. Jeżeli dowód doręczenia nie nadejdzie do sądu mimo upływu stosownego czasu lub jeżeli doręczenie nie mogło być wykonane z powodu odmowy wezwanych o pomoc prawną władz państwa obcego albo jeżeli usiłowanie doręczenia z innych przyczyn było bezskuteczne, sąd na wniosek zainteresowanej strony lub uczestnika postępowania może zarządzić doręczenie, stosując odpowiednio przepisy art. 145—147 Kpc.

§ 7. 1. Wnioski o udzielenie pomocy prawnej sporządza się w języku polskim.

2. Jeżeli wniosek ma być wykonany przez sąd lub inny organ państwa obcego, do wniosku i przesyłanych załączników sąd dołącza tłumaczenia na język urzędowy państwa wezwanego po poświadczeniu przez tłumacza przysięgłego zgodności tłumaczenia z oryginałem, a w razie braku tłumacza danego języka w Polsce — na jeden z języków oficjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych (angielski, chiński, francuski, hiszpański, rosyjski), znanych w państwie wezwanym.

3. Koszty tłumaczenia ponosi strona lub uczestnik w postępowaniu, jeżeli nie są zwolnieni od kosztów sądowych.

§ 8. Kontrolę wniosków dokonuje prezes sądu żądającego udzielenia pomocy prawnej, a jeżeli chodzi o wnioski sądów powiatowych i państwowych biur notarialnych — właściwy prezes sądu wojewódzkiego.

§ 9. Po sprawdzeniu prawidłowości przygotowania wniosków w myśl § 8 wnioski te przesyła się:

- 1) do Ministerstwa Sprawiedliwości, jeżeli zawarta przez Polskę umowa międzynarodowa przewiduje przesyłanie wniosków za pośrednictwem centralnych organów wymiaru sprawiedliwości lub jeżeli w państwie, na którego obszarze wniosek ma być wykonany, nie ma urzędu zagranicznego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej;
- 2) do urzędów zagranicznych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w pozostałych wypadkach.

§ 10. Ministrowie Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych określają wzory wniosków, wezwań, dowodów doręczenia oraz innych formularzy używanych przez sądy i państwowe biura notarialne przy zwracaniu się o udzielenie pomocy prawnej w międzynarodowym postępowaniu cywilnym.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Zagranicznych z dnia 29 grudnia 1932 r. w sprawie doręczania pism sądowych osobom zamieszkałym za granicą oraz osobom będącym w służbie dyplomatycznej państw obcych, tudzież osobom u nich zamieszkałym (Dz. U. Nr 118, poz. 974).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. K. Światała
Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

241

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 września 1966 r.

w sprawie zniesienia Wydziału Zamiejscowego w Kętach Sądu Powiatowego w Oświęcimiu

Na podstawie art. 5 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się Wydział Zamiejscowy w Kętach Sądu Powiatowego w Oświęcimiu w województwie krakowskim.

§ 2. Traci moc § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów

powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 54, poz. 496 i z 1951 r. Nr 4, poz. 34) w części dotyczącej Wydziału Zamiejscowego w Kętach Sądu Powiatowego w Oświęcimiu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 września 1966 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak